

Zemheride Şair

◆ Ahmet Süreyya Durna

Karakışta kar kapıyı tutanda,
Kurtlar ulur, ben kahrımdan ölürüm.
Yalnızlık odama demir atanda,
Mahzun olur, ben kahrımdan ölürüm.

Yamacımda “zıpzıp” oynar cüceler,
Dilaltımda düğümlenir heceler.
Geçmiyor kasvetli uzun geceler,
Efkâr gelir, ben kahrımdan ölürüm.

Saatle zamanın yarışı bu mu?
Hangi hain sebep böler uykumu?
Yoksa yakan ateş, söndüren su mu?
Öfke solur, ben kahrımdan ölürüm.

Karartır ufku esrik yağın kar,
Sanki dışarıda “beyaz ölüm” var.
Keyfiyet sürerse sabaha kadar,
Derde kalır, ben kahrımdan ölürüm.

Hava kurşun gibi ağır bu demde,
Her şey ruhsuz, hantal, sağır bu demde.
İçimdeki esrarengiz âlemde,
Âlem ölür, ben kahrımdan ölürüm.

Çatlamak üzere göğüs kafesim,
Canım boğazımda çıkmaz nefesim.
Çarparak bir derin boşluğa sesim,
Mâkes bulur, ben kahrımdan ölürüm.

Neye Yarar (Yedekli Koşma)

◆ Necibe Taşkın Çetinkaya

Aczini bilip de yaşarsın amma,
Secdeye varmayan baş neye yarar.
Durmadan menzile koşarsın amma,
Hedefi bulmayan taş neye yarar.

Mahlûkata rahman sen.
Dertlilere derman sen.
Sensiz ruhum zulmette,
Kalbimdeki güman sen.

Umur-u dünyaya etmeden meyil,
Kebâir içinde olsan da ayıl.
Erenler ehliyle kalsan da kırk yıl,
İhlasız yaşanan yaş neye yarar.
Rahmetteki umman sen.
Nefisteki feyman sen.
Senden dileriz aman,
Elestteki peyman sen.

Gönlüne umutla yağsa da rahmet,
Boşuna uğraşır çekersin zahmet.
Ummanın içinde bulsan da nimet,
Ateşin olmadan aş neye yarar.
Sığındığım liman sen.
Özümde ki iman sen.
Sensiz huzur bulamam,
Âlemlere ferman sen.